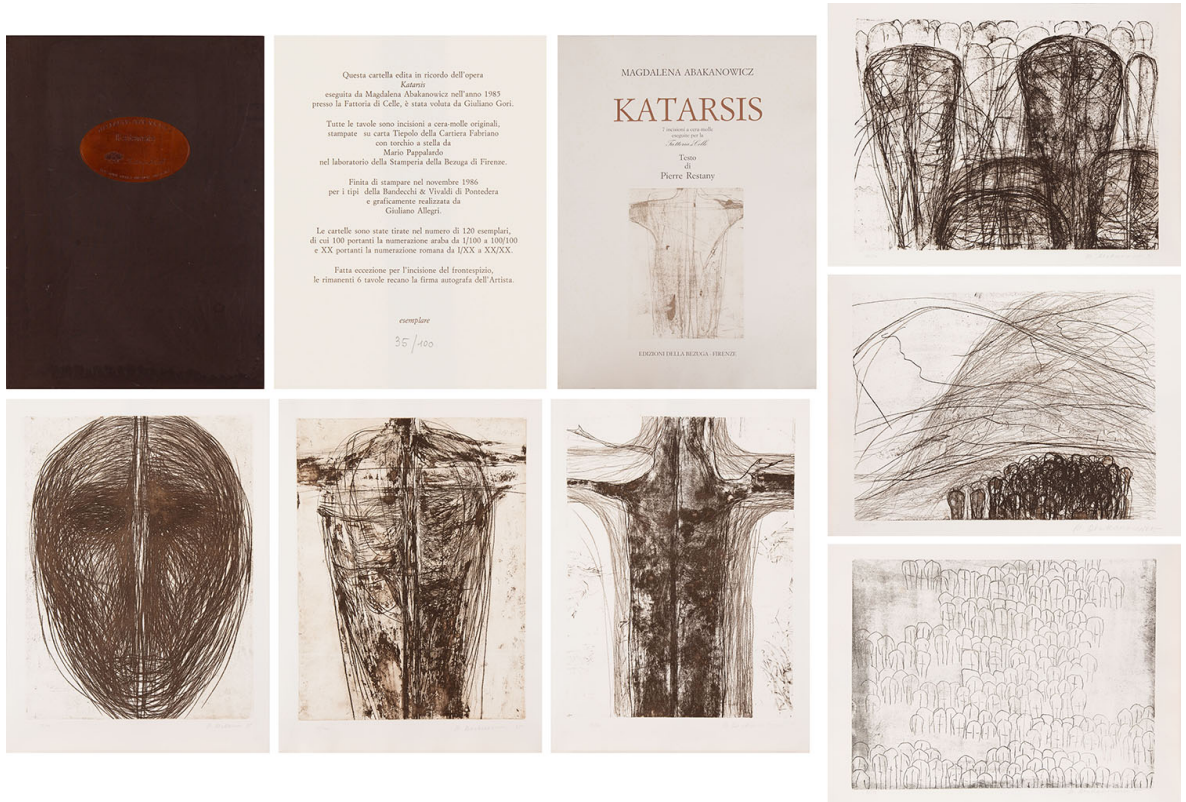

Graphic Art, Prints and Multiple
Feb. 6, 2020, 7 p.m.
Kod aukcyjny: 691APP074

29. ↑

Magdalena Abakanowicz

Portfolio "Katarsis", 1985

Hammer price: 28,000 PLN

lithography/paper, 56 x 75 cm

each work signed and dated with a pencil lower right: 'M. Abakanowicz 85' and described lower left: '35/100'

6 works and the title page in a brown cover

Taxes and fees

- In addition to the hammer price, the successful bidder agrees to pay us a buyer's premium on the hammer price of each lot sold. On all lots we charge 18 % of the hammer price. - To this lot we apply 'artist's resale right' ('droit de suite') fee. Royalties are calculated using a sliding scale of percentages of the hammer price.

Esej

Prezentowana teka „Katharsis” nawiązuje do instalacji przestrzennej o tej samej nazwie, która Magdalena Abakanowicz wykonała w 1985 roku. Artystka została wówczas zaproszona do włoskiego parku rzeźby Villa Celle, by wykonać dzieło o charakterze plenerowym mające stać się częścią tamtejszej kolekcji. W wyniku tej inicjatywy powstały 33 figury o wysokości około 3 metrów, które zostały ustawione na zboczu wzgórza wśród gaju oliwnego. Sama rzeźbiarka opowiadała o wydarzeniu w następujący sposób: „Jadąc do Celle, nie wiozłam ze sobą projektu dla tej wielkiej kolekcji sztuki współczesnej. Nie wiedziałam, jak Celle wygląda. W romantycznym parku pełnym rzeźb zrozumiałam, że moje miejsce jest na polu. Kiedy znalazłam to pole dla siebie, wiedziałam już, że muszą tam stać postacie ludzi-drzew, ludzi-trumien” (cyt. za: Magdalena Abakanowicz. Cysterna, red. Milada Slizinska, katalog wystawy, Warszawa 2008, s. 132). Zaprezentowana teka „Katharsis” zawiera prace będące graficznymi obrazami wątków charakterystycznych dla Abakanowicz. Jej pełna edycja wydrukowana we Florencji w 1985 oraz 1986 roku. Tytuł „Katharsis”, zaczerpnięty z pism Arystotelesa, przewrotnie nawiązuje do dramatycznej kondycji człowieka, jego zbiorowej tożsamości i problemów związanych z cielesnością. Na litografiach odnaleźć można wizerunek ludzkiej twarzy: owalnej, stworzonej z nakładających się na siebie linii, ułożonych gęściej w partiach oczu. Podobnie jak w wielu rzeźbiarskich maskach wykonanych przez artystkę jest to raczej przedstawienie uogólnionego symbolu niż konkretnej twarzy. Kolejne karty przedstawiające jednostkowe postaci są obrazami pojedynczego torsu – są to dwie kompozycje. Wizerunek wykadrowany jest w nich w taki sposób, że niewidoczne są ręce i głowa postaci. Sprawia to, że mamy tutaj do czynienia raczej z bezosobowym kadłubem, budzącym antropomorficzne skojarzenia. Teka zawiera również przedstawienia zbiorowe, wskazane już „tłumy”. Jedną z kompozycji wyobraża linearnie wyrysowane postacie bez głów spiętrzone w rzędach. Na ich ciałach skrotowo zaznaczono podziały anatomiczne przez naniesienie przecinających się linii przypominających znak krzyża. Częścią teki jest również karta przedstawiająca grupę bezgłowych postaci stłoczonych w dolnej części przedstawienia po prawej stronie. Otaczają je wiązki swobodnie kreslonych linii – możliwe, że wyobrażają one krajobraz, w którym znajdują się te figury, wówczas można by rozpoznać je jako wzgórza i wzniesienia terenu. Może jednak jest to rodzaj zawieruchy, z którą skonfrontowana jest grupa stłoczona w dolnej części karty. Wśród wykonanych do tej teki przedstawień znajduje się również widok licznych, bezgłowych postaci, z których dwie wysuwają się na pierwszy plan, podczas gdy pozostałe – zarysowane tylko szkicowo za pomocą konturu – zajmują dalsze pozycje. W tej kompozycji postacie na pierwszym planie, o zwezajających się ku dołowi sylwetkach najlepiej odwzorowują kształty rzeźbionych przez artystkę figur z charakterystycznym, osiowym podziałem sylwetki. Teke wykonano w technice litografii. Jest to technika graficzna, która pozwala na dużą swobodę artystyczną. W litografii rolę matrycy pełni kamień lub blacha cynkowa, ewentualnie aluminiowa. Taka płyta pokrywa się rysunkiem bez konieczności rytowania czy trawienia, co upraszcza cały proces. Litografia pozwala na osiągnięcie efektów podobnych do rysunku „bezpośredniego”, niezpośredniczonego przez matrycę: widoczna jest w niej kreska ołówka czy kredki litograficznej – artystka posługująca się tą

technika mogła kontur rozcierać czy łatwo zmieniać grubość linii, co widoczne jest w prezentowanych pracach.